

någon. Brukas mest i passiv, helst particip. *Han t-des, huru dermed förhöll sig. T-d om sin tanke, förklarade han, att...* — Syn. Se *Fråga*, v. a.

TILLFRÅGAN, f. sing. indef. Fråga, som ställes till någon. Brukas mest i skriftspråket, helst i rättegångsstil. *På t., om han visste det, om förloppet &c., svarade han...*

TILLFYLLEST, tillfylläst, adv. Tillräckligt, nog. *Det är t. Göra t.*, vara tillräckligt; se äfv. *Tillfyllestgöra*.

TILLFYLLESTGÖRA, v. a. 2. (böjes som *Göra*) Förnöja, tillfredsställa. — Äfv. *Göra tillfyllest*. — *T-nde*, part. akt. — *Tillfyllestgörande*, n. 4.

TILLFYLLESTGÖRELSE, f. 3. 1) Tillfyllestgörande. — 2) (teol.) *T-n*, den akt af Christi öfverstepresterliga embete, i hvilken han genom sin lidande och görande lydadt offrat sig sjelf till en försoning för människornas synder samt för dem uppfyllt Guds lag.

TILLFÄNGATAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) Gripa och göra till fånge. *T. en fiende. Nära 500 man blefvo t-tagne*. — Äfv. *Taga till fånga*. — *Tillfångatagande*, n. 4. o. *Tillfångatagning*, f. 2.

TILLFÄLLE, n. 4. 1) Viss tidpunkt, då något tilldrager sig; viss ifrågavarande tid; gång. *Han sade mig vid detta t. Vid ett t., då vi voro ute. Vid ett annat t. skall jag förklara mig. Vid alla t-n*, alltid. *Vid sina t-n*, understundom. — 2) Tjenlig, passande tid. *Taga t-t i akt. Nyttja t-t. Ha t. ell. vara i t. att göra någon en tjänst. Om jag får t. att tjena er. Skaffa, bereda sig t. att stjåla. Släppa t-t ur händerna. Ge t., lemna öppet t. till. Få t. att bli af med en vara. Jag skall vid t. komma ihåg det, när tillfälle yppar sig. Sätta i, ur t., i, ur stånd, t. ex.: *Han satte dem ur t. att skada. Vid lägligt t.*, då det faller sig lägligt, blir tjenligt, passande. (Ordspr.) *T-t gör tjufsven*, mången lockas af tillfället att begå brott eller dårskaper. — 3) Tillräcklig tid, för att hinna göra något; ledig tid, ledighet. *Jag har för närvarande ej t. att göra det*. — Syn. Tid. — 4) Anledning. *Gifva t. till klagan. Han tog sig deraf t. att...* — 5) (med.) Sjukdomsfall, kasus.*

TILLFÄLLIG, a. 2. Som sker, hörör af en blott händelse, inträffar endast för tillfället; ej förberedd, ej ämnad, ej väntad, ej vanlig. *T. händelse, olycka, T-a inkomster. En t. opasslighet*.

TILLFÄLLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara tillfällig. — 2) Tillfällig egenskap. — 3) Tillfällig händelse. *En t. gjorde, att han ej var väpnad*. — Syn. Slump, Träff, Cinkadus.

TILLFÄLLIGHETSPJES, m. 3. Teaterpjäs, skriven för något visst tillfälle.

TILLFÄLLIGHETSPOEM, ---- poëm, n. 3. Poem, skrivet i anledning af något särskilt tillfälle. — I samma mening brukas äfv. *Tillfällighetsvers*.

TILLFÄLLIGHETSPOET, ---- poët, m. 3. Poet, som endast eller för det mesta skriver tillfällighetspoemer.

TILLFÄLLIGHETSSTYCKE, n. 4. Se *Tillfällighetspjäs*.

TILLFÄLLIGTVIS, adv. Genom ett tillfälle, en händelse; af en slump. — Syn. Händelsevis.

TILLFÖRA, v. a. 2. Föra till, medföra. *T. en belägrad stad undsättning*.

TILLFÖRBINDA, v. a. 3. (böjes som *Binda*)

Förbinda till. *Delta dokument t-der honom att...* — Syn. Förbinda, Förpligta, Ålägga.

TILLFÖRENE, tillförene, eller **TILLFÖRNE**, tillföre, adv. I den förflutna tiden. Afser en icke mycket aflägsen tid. *Delta regemente hade t., på konung Carl XIII:s tid, grön uniform*. — Syn. Förr i världen, Fordom, Förr.

TILLFÖRLITLIG, a. 2. Som man kan förlita sig, sätta tro till. *T. underrättelse, uppgift*. — Syn. Pålitlig, Viss, Säker, Ofelbar.

TILLFÖRLITLIGEN, adv. På ett tillförlitligt sätt.

TILLFÖRLITLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara tillförlitlig.

TILLFÖRORDNA, v. a. 1. 1) Förordna. — 2) För tillfället förordna någon att sköta en tjänst, förrätta ett arbete, o. s. v. — *T-d*, part. pass. Brukas, för bem. 2, ofta substantivt, t. ex.: *T-e i den komitén*. — *Tillförordnande*, n. 4.

TILLFÖRPLIGTA, v. a. 1. Se *Tillförbinda*.

TILLFÖRSE SIG, v. r. 2. (böjes som *Se*) Förvänta sig, göra sig hopp om. *Jag t-r mig er vänskap, ert biträde. Jag t-r mig, att...*

TILLFÖRSEL, tillförrs'l, m. sing. Tillförande af läfmedel. *God, öfverflödigt t. Ringa, söga, ingen t. Afskåra t-n*.

TILLFÖRSIGT, f. 3. Förlitan; förtröstan. *Ha t. till sitt mod. Tala med mycken t.*

TILLFÖRSÄKRA, v. a. 1. Försäkra om erhållandet af något. *T. någon en anständig bergning*.

TILLGIFT, f. 3. Se *Förlåtelse. Bedja om, bevilja, erhålla t. för något*.

TILLGIFVA, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) Se *Förlåta. T. en något*. — Äfv. *Gifva till*.

TILLGIFVEN, a. 2. neutr. — et. 1) Säges om den, som mycket håller af en person, med hvilken han är förenad genom vänskap eller till hvilken han står i något slags underordnad förhållande. *En t. vän. Hans tjänare, underhafvande äro honom mycket t-gifne*. — Man säger äfv.: *T-et hjerta, sinne, o. s. v.* — Syn. Hängifven. — 2) Som gillar, gynnar, söker att verka för. *T. falska lärar. T. ett parti*.

TILLGIFVENHET, f. 3. 1) Lifiig känsla af välvilja, som man byser för en person (jemlike eller högre). Jfr. *Tillgifven. T. för en vän. Han har folkets t. Räkna alltid på min t.* — Syn. Välvilja, Hängifvenhet, Kärlek, Vänskap, Öfverlåthenhet. — 2) Bifall, som man ger en sak, jemte bemödande att verka derför. *T. för kätterska lärar, för ett visst parti*.

TILLGJORD, a. 2. 1) (om sak) Ej ifrån hjertat gående; ej naturlig, utan blott för sken skull visad, antagen. *T. vänskap, beundran. T-a lärar. T. sorg. T-t skick, väsende. T-a manér. T. sjukdom*. — Syn. Se *Låtsad*. — 2) (om person) Konstlad. *Hon är alltid så t.*

TILLGJORDHET, f. 3. Förställning; konstlad skick, väsende.

TILLGJORDT, adv. På ett tillgjordt sätt.

TILLGNIDA, v. a. 3. (böjes som *Gnida*) Genom gnidning väl glatta, jemna, o. s. v. *Vägarne äro väl t-dna efter det sista snöfallet*. — Äfv. *Gnida till*. — *Tillgnidande*, n. 4. o. *Tillgnidning*, f. 2.

TILLGODOFÖRA, v. a. 2. Se *Creditera*.

TILLGODOGÖRA, v. a. 3. (böjes som *Göra*) Vända till nytta; bearbeta något på ett sätt, att man har nytta deraf; ut ett ämne utbringa det, som kan användas. *T. malm*. — *Tillgodogörande*, n. 4.